

Борімося за справедливість!
Викриваймо зло - переможемо!

Вісник

№ 9(42)

Травня
2005 р.

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

Малозахищених

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

"Виконано при підтримці Фонду Ч. С. Мотта та „Єднання” в рамках програми „Загальні цілі”"

ПОГРОЗИ КОМУНАЛЬНИКІВ ЯК ПОЛІТИЧНИЙ ІНСТРУМЕНТ ТИСКУ НА ВЛАДУ

Соціально-економічні проблеми, що виникли в одному з найбільших комунальних підприємств міста - ЖКО, дають про себе знати щораз гостріше. З кабінетів і залів 18 травня цього року вони вперше виплеснулись на вулицю мітинговою хвилею, у якій помітний уже політичний аспект. Але про все по порядку...

Ще минулого року побільшала кількість колективних й індивідуальних звернень громадян до міської влади про незадовільний стан надання їм послуг комунальниками, зокрема з ремонту житла. У той же час з боку самих комунальників на ім'я міського голови М.В.Панасюка посилались численні колективні звернення працівників житлово-комунального об'єднання щодо неналежного забезпечення їх інвентарем, спеодягом, мийними засобами, що у свою чергу не давало змоги якісно надавати послуги з утримання житлових будинків та прибудинкових територій, а згодом і про несвоєчасне отримання ними заробітної плати. Довелося навіть 28 жовтня 2004 року розпорядженням міського голови утворити комісію з розгляду колективного звернення комунальників щодо погашення заборгованості із виплати зарплати. Це були перші серйозні симптоми важкої фінансово-господарської хвороби, яка все більше й більше затягувала ЖКО у фінансову безодню.

Якщо за 2004 рік ЖКО отримало доходи у сумі 17 млн. 101 тис. 19 грн., то витрати становили 21 млн. 978 тис. 420 грн. Якщо проаналізувати статті витрат, то значні збитки об'єднання понесло на утримання будинків та прибудинкових

територій - 2 млн. 779 тис. 298 грн. Провалився й експеримент з утримання чергових під'їзду у житлових будинках. Витрати на консержок у 2004 році склали 942 тис. 701 грн., які не були закладені у бюджеті ЖКО. Виявилося, що робота дільниці механізації й виробничої бази об'єднання також є збитковою, і збитки відповідно становлять 360 тис. 933 грн. та 383 тис. 584 грн.

Фінансування робіт з благоустрою міста та утримання доріг здійснюється за рахунок коштів бюджету міста. Проте, у 2004 році за цими видами робіт комунальники також допустили збитки: з благоустрою - 29 тис. 425 грн., з утримання доріг - 93 тис. 531 грн., з утримання сміттєзвалища - 16 тис. 5 грн., хоча збитки за цими видами робіт не передбачались. Адже у минулому році фінансування робіт з благоустрою та утримання доріг значно збільшилось за рахунок коштів з бюджету міста порівняно з 2003 роком (з 213 тис. до 835 тис. 124 грн.).

Незадовільна проводилась робота щодо отримання доходів з орендної плати. Із нарахованої орендної плати суб'єктам господарювання у сумі 332 тис. 974 грн. всього отримано 259 тис. 434 грн. Це свідчить про неефективне використання нерухомого майна, що перебуває у комунальній власності територіальної громади міста і передане об'єднанню у господарювання.

Отже, напрашується висновок, щодесь не допрацьовувало керівництво ЖКО у своїй фінансово-господарській діяльності. Пішла мова про

реорганізацію підприємства. Та кожен її бачив по-своєму. Адміністрація ЖКО настоювала зокрема, на популярному рішенні розв'язати проблему за рахунок мешканців - підвищенні розміру квартплати, плати за утримання будинків та прибудинкових територій, підвищення цін і тарифів на житлово-комунальні послуги, намагаючись лише цими джерелами покращити своє фінансове становище. Влада ж пропонувала подбати комунальникам про додаткові джерела надходжень для виробничих по-

витратами на надання послуг з утримання будинків і прибудинкових територій. Але це уже були реальні кроки влади на підтримку ЖКО. А ось об'єднання не вживає достатніх заходів щодо отримання коштів з жителів міста, які уже роками не сплачують квартплату та гроші за надані комунальні послуги. Заборгованість населення за це сьогодні також чимала. Причому, як правило, серед неплатників не бідні люди. Лише один з них заборгував комунальникам за станом на 1 травня

треб госпрозрахунковим методом, наводячи позитивні приклади Золочева, Трускавця, навіть сусідньої Шепетівки.

Дійсно, затверджений колись розмір квартплати не відшкодовує витрати на утримання житла та прибудинкових територій. Навіть при тому, що у 2004 році міська влада вперше виділила з бюджету міста 330 тис. грн. на відшкодування різниці між затвердженим розміром квартплати та економічно обґрунтованими

2005 року 4 тис. 302 грн. 30 коп.

За електроенергію нетішинці платять справно, знаючи, що її можуть відключити від квартири. Але тим не менш заборгованість ЖКО перед КП „МЕМ” за останні роки складає 240 тис. грн., які нема чим погасити. Тому облэнерго неодноразово натякає на відключення електроенергії від споживачів міста.

Досить серйозним залишається й

продовження на 3 стор.

ЗА НАШУ УКРАЇНУ

18 травня 2005 року в приміщенні музичної школи м. Нетішин відбулася Установча конференція Нетішинської організації політичної партії „Народний Союз Наша Україна” (НСНУ). Для ясності додамо: партії Юшенка. Звичайно, є цікавим, що згідно проекту, до складу президії конференції ввійшли Душнюк Галина Іванівна - нині керівник Славутської районної державної адміністрації та Ярема Ростислав Тарасович - керівник обласної НСНУ, які... на конференцію не з'явилися. Якщо це порівняти з тим фактом, що так само не з'явилися представляти на посаді голови ОДА Івана Гладуника і Президента, ні Прем'єра, то можна припустити, що вони розцінюють непопулярними деякого з членів складу президії, з якими їм належало б посидіти на конференції у Нетішині.

Принаймні, це очевидно стосується Юрія Олексійовича Самолюка, якого, як і передбачено, обрали керівником місцевого осередку. Треба заува-

жити, що вдалося це йому нелегко. З 16 зареєстрованих членів лише 10 віддали йому свої голоси. Але труднощі не в цій кількості, бо про них, за певних обставин, можна було б сказати: переважна більшість. Проте, навіть у конференційній залі були люди, які подали заяви на вступ до лав партії Юшенка та „чомусь” до цього часу вони не були прийнятими, отже і були штучно позбавлені права голосу. Хоча саме вони відносились до найвідданіших активістів Помаранчевої революції та пропагандистів її ідей.

Представники обласної організації, які були присутніми на конференції, вели себе досить неупереджено щодо вибору. І це радує. Проте вони відкрито заявляли, що їх тривожить та ситуація, що сталася у Кам'янець-Подільську. Там, казали, що партія не створилася лише через те, що не змогли поділити портфеля. Дивлячись на це збоку, можна сказати, що у ка-

продовження на 2 стор.

ЗАМКНУТЕ КОЛО НІХТО НЕ РОЗІМКНЕ?

Всім нам доводиться терпіти несподівані витівки долі. Життя не гладить по голові постійно, а навпаки, жорстоко кидає об землю. Тільки для кожного свій час. Для тих, хто вже це усвідомив, зрозуміло, що життя - не мед, проте все одно за нього приходиться борятися. І хоч постійні катаклізми в суспільстві негативно відбиваються на нас і наших можливостях, яким би критичним не був наш стан, ми знаходимо розраду і підтримку у рідних нам людях. А що робити тому, хто не має не те що підтримки від тих, хто мав би бути близьким, а навпаки, ще й мусить терпіти з їхнього боку жорстоке, нелюдське ставлення. Саме у такому стані опинилась жителя міста Нетішин Панчук Антоніна Петрівна, яку добиває її колишній чоловік, Панчук Василь

Іванович, від якого немає кому захистити бідолашну жінку. Державні правоохоронні органи повинні були б першими кинутись на допомогу: хоч би порушити кримінальну справу стосовно нього. Та як виявилось, чужа біда абсолютно нікого не хвилює, навіть тих, хто в першу чергу повинен виступити на захист незахищеної жінки. В одному з попередніх випусків нашої газети ми вже порушували цю проблему. Та знущання над жінкою продовжуються. Боляче навіть уявляти, з якою жорстокістю колишній чоловік глумиться над нею. Роками її тіло в синцях, зламаний хребет, струс головного мозку. Та хіба немичній жінці можна захистити себе від озвірілого здоров'я? Після розлучення, він не став шукати собі іншого жит-

продовження на 4 стор.

Продовження, початок у попередньому номері ВМ 8(41)

Калужський і Друшляк, які в той день допитували М.М.Марчака, не наважилися задати запитання, якими засобами вони змогли б це зробити, де б взяли вибухівку і т.д. Цього їм не було потрібно. Однак, навіть малодосвідченій людині зрозуміло, що справа виведення такого гіганта, як ХТЗ, з ладу, не під силу 3-4 чоловікам, і тому названі вище працівники заводу виявилися безвинно засудженими і справи проти них за відсутністю складу злочину були припинені, всі вони реабілітовані. 28 липня 1938 року оперуповноважений Безсмертний оголосив М.М.Марчаку, що слідство по його справі завершено і весь матеріал надсилається прокурору у відповідності зі статтею 204 УПК УРСР. Так закінчилася двомісячна трагічна драма безперервних нічних і денних допитів, приниження людської гідності, найелементарнішої зневаги правових норм людини, вина якої була вигадкою з початку до кінця. Важко і навіть неможливо уявити собі рівень беззахисності громадянина, права якого мала б захищати “найдемократичніша у світі конституція”, прийнята в 1936 році. Органи безпеки, чинячи насильство і свавілля, не тільки не рахувалися з відповідними статтями Основного Закону, а діяли так, ніби його й не існувало. Якшо до цього додати, що чинили таке із законно обраним, до того ж не позбавленим повноважень депутатом Верховної Ради СРСР, можна без перебільшення твердити, що каральні органи цілком ігнорували не тільки Конституцію, а й нормальні людські стосунки взагалі, ставлячи себе вище держави, в якій жили й працювали.

20 вересня 1938 року “для порядку” М.М.Марчака допитав помічник військового прокурора КВО. В протоколі зафіксовані ті ж звинувачення, що й у попередніх двох (можна з певністю стверджувати — кількох допитів, об’єднаних для “зручності” двома протоколами). Але зараз він змушений був вписати в протокол і таку думку М.М. Марчака: “Я стверджую, що шпигунством я не займався. Жодного диверсійного акту не здійснив”.

Наступного дня нарком внутрішніх справ України і помічник головного військового прокурора РСЧА бригадир-кюріст Калугін затвердили обвинувальний висновок по звинуваченню М.М.Марчака, додавши ряд нових статей: 54-1 а, 54-7, 54-8, 54-2 КК УРСР. Його підготував начальник відділення Калужський, з яким погодився помічник начальника IV відділу УДБ НКВС УРСР. Чотири посадових особи вирішили долю депутата Верховної Ради СРСР, заступника Голови Ради Народних Комісарів України М.М.Марчака. У них не здригнулася рука і від прямої фальсифікації, бо в одному з перших пунктів обвинувального висновку без будь-яких підстав стверджувалося, що М.М.Марчак був “активним учасником антирадянської троцькістської терористичної організації, що здійснила 1 грудня 1934 року зловмисне вбивство тов. Кірова С.М. (не більше, не менше! - Є.С.), готувала в наступні роки здійснення терористичних актів проти керівників партії і Радянського уряду”.

Далі йшла ціла низка звинувачень і пе-

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А.Дмитрик Л.А.Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відкується на цю публікацію, а після закінчення відкуку опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в номері ВМ1(34) від 1-15 січня 2005р.

релік осіб, з якими тримав зв’язок і діяв М.М.Марчак. Не обійшлося тут і без твердження: “Був ініціатором створення нової терористичної групи для здійснення теракту проти тов. Хрущова, причому особисто мав намір взяти участь у цій групі в ролі безпосереднього виконавця теракту, т.б. в злочинах, передбачених ст. 54-1 а, 54-7, 54-8, 54-2 КК УРСР”. А звідси висновок: М.М. Марчак підлягає суду Військової колегії Верховного Суду СРСР в порядку Закону від 1-го грудня 1934 року.

Військова колегія не забарилася і наступного дня прийняла справу до розгляду, а 22 вересня відбувся бутафорний суд. Розгляд справи тривав ...аж 15 хвилин. Та за цей час навіть не можна було фізично оголосити обвинувачення, вислухати М.М.Марчака, не кажучи вже про те, щоб порадитися і оголосити вирок. Судді діяли за тим же принципом — доля людини їх не цікавила, були б справними папери і підписи. Наведемо рядки з протоколу: “...Засідання відкрито о 17 год. 30 хв. Головуючий оголосив, що розгляду підлягає справа по звинуваченню Марчака Миколи Макаровича в злочинах, передбачених ст. ст. 54-1а, 54-7, 54-8, 54-2 КК УРСР.

Секретар доповів, що підсудний в судово засідання доставлений. Головуючий переконується в присутності підсудного і запитує, чи вручена йому копія обвинувального висновку, на що підсудний відповів, що вручена. Підсудному роз’яснені його права на суді і оголошений склад суду. Підсудний заявив про відвід складу суду і ніяких клопотань не порушив. За пропозицією головуючого секретарем оголошений обвинувальний висновок (а це 6 сторінок надрукованого на машинці тексту. - Є.С.).

Головуючий роз’яснив підсудному сутність пред’явлених йому звинувачень і спитав його, чи визнає він себе винним, на що підсудний відповів, що винним він себе визнає і свідчення, дані на попередньому слідстві, підтверджує повністю.

Підсудний більше нічим судовою слідство не доповнив, і воно оголошується закінченим.

Підсудному було надано останнє слово, в якому він просив врахувати, що походить не з чужого класу і може спокутувати свою провину.

Суд іде на нараду. Після виходу з дорадчої кімнати головуючий оголосив вирок (теж 2 сторінки тексту. - Є.С.).

О 17 год. 45 хвилин засідання закрито. Головуючий диввійськюріст А. Орлов

Секретар військюріст 1 рангу Л. Кудрявцев підписи “.

Як бачимо, з юридичної точки зору все формально дотримано. Але чи можна все це з’ясувати 15 хвилин? Відповідь може бути однозначною — ні в якому

разі! Звідси висновок — суд не цікавила справа, рішення по ній було визначено заздалегідь, як того вимагає існуюча система державної влади, заперечувати якій мали сміливість лише одинаки. Жорстока каральна машина діяла злагоджено, починаючи від задіяних в ній рядових слідчих до найвищої судової інстанції. її завдання — виносити смертні вирок.

Так було і стосовно М.М.Марчака. Війзна сесія Військової колегії Верховного Суду СРСР у складі А.М. Орлова (диввійськюріста, головуючого), членів Галенкова СІ. (бригвійськюріста), Климіна Ф.А. (військюріста 1 рангу) при секретарі Кудрявцеві Л.Н. (військюріст 1 рангу) 22 вересня 1938 р., тобто через три місяці після арешту, засудила М.М.Марчака “до вищої міри покарання — розстрілу з конфіскацією всього, особисто йому належного майна. Вирок остаточний і на підставі постанови Президії ЦВК СРСР від 1 грудня 1934 року підлягає негайному виконанню”.

Того ж дня колишнього заступника Голови Раднаркомів України, тридцятип’ятирічного інженера було розстріляно.

Чи мали серця люди, які виносили такі вирок? Чи взагалі були вони людьми? Адже в кожного з них були сім’я, діти, родичі, які могли опинитися на місці необгрунтовано заарештованого, бо хвиля репресій набула в той час шаленої сили, змітала зі шляху все без розбору. Яка ж ціна сталінському запевненню, що найціннішим капіталом соціалістичної країни є люди, кадри!! Мимоволі виникає думка: чи відповідали встановлені і підтримувані силою каральних органів та інших владних державних і партійних структур порядки в країні, яка на весь світ проголошувала гуманні принципи соціалізму? Відповідь однозначна — ні! Це могло мати місце тільки в тоталітарній державі, де людське життя було нічого не варте. І підтвердженням тому стали тисячі розстріляних, мільйони в’язнів у таборах, тюрмах, на засланнях.

Минув час. Знайшлися сили, які повернули добре ім’я безвинним жертвам сталінщини, в тому числі М.М.Марчаку. Працівникам прокуратури Київського військового округу у 1957-1958 рр. довелося докласти чималих зусиль для того, щоб довести безпідставність звинувачень М.М.Марчаку. Підполковник юстиції Кравченко, керуючись ст. 370 УПК УРСР, прийняв його справу для додаткового розслідування. Зібраний ним матеріал були надіслані до Москви у Головну військову прокуратуру. З’ясувалося, зокрема, що на той час більшість осіб, з якими М.М.Марчак “підтримував зв’язок” у антирадянській діяльності, вже були реабілітовані. Серед них П.І.Свистун, П.Н.Мілько, Т.Я.Чубар, І.Х.Цицарев, Я.І.Тягнибіда, С.В.Косіор та інші.

О.А.Бородин — нині професор Київського університету імені Тараса Шевченка, знав М.М. Марчака, бо працював у той час на відповідальній роботі в Раднаркомі і був секретарем партійної організації управління справами. Він розповів

підполковнику юстиції Кравченку 13 лютого 1958 року: “Це був молодий, високоосвічений і разом з тим скромний радянський інженер. У його ставленні до роботи я ніколи не помічав ніяких антирадянських настроїв, навпаки, при вирішенні питань культури, якими я займався в управлінні справами, і на засіданнях Раднаркому УРСР. Марчак М.М. виступав з партійних позицій і вирішував їх у відповідності з політикою партії”.

У травні 1958 року Головна військова прокуратура підготувала довідку по справі М.М.Марчака. В ній зазначено, що додаткова перевірка встановила нові обставини, які свідчать, що М.М. Марчак за антирадянську діяльність був засуджений необгрунтовано, його особисті зізнання не знайшли підтвердження. Цицарев і Свистун, котрі, за свідченням Марчака, нібито завербували його в антирадянську організацію (перший в 1928 році і другий в 1932 році), ніякої антирадянської діяльності не провадили. Працівники Головної військової прокуратури довели також, що ряд інших свідчень не викликає довіри, а шкідницькі дії М.М. Марчака ніякими об’єктивними даними не підтверджені і базуються на голосливих зізнаннях його самого. “Додатковою перевіркою, — говорилося далі у довідці, — крім того, встановлено, що колишні співробітники НКВС Павличев, Проскураков, Друшляк, які брали участь у розслідуванні справи, за найгрубіші порушення соціалістичної законності в 1940-41 р.р. були засуджені”.

Головна військова прокуратура порушила питання перед Військовою колегією Верховного Суду СРСР про відміну вироку від 22 вересня 1938 року. 17 червня 1958 року, через 20 років після арешту, Військова колегія в складі генерал-майора юстиції Лихачева і підполковників юстиції Іванова та Демидова “вирок... від 22 вересня 1938 р. по відношенню до Марчака Миколи Макаровича... відмінила і справу за відсутністю складу злочину припинила...”.

Здавалося б, усе. Людині, хоч і по смертно, повернуто добре незаплямоване ім’я. Однак залишилося невирішеним питання партійності М.М.Марчака. І для цього партдіячам знадобився ...31 рік! 11 серпня 1989 року В.Івашко — секретар ЦК Компартії України — підписав рішення Секретаріату: “Затвердити рішення комісії партійного контролю при ЦК Компартії України, внесене у протокол № 128 засідання комісії від 19 липня 1989 року:

“Про партійну реабілітацію (по смертно) Марчака Миколи Макаровича, 1903 року народження, перебував членом ВКП(б) з жовтня 1927р., партквиток № 1676960 зразка 1936 року.

Враховуючи, що відомостей про виключення Марчака М.М. з партії немає, що Військова колегія Верховного Суду СРСР в червні 1958 року реабілітувала його в кримінальному порядку, підтвердити членство Марчака М.М. в КПРС з жовтня 1927 року”.

далі буде...

продовження, початок на 1 стор.

менчан не буде таких проблем, які чекають на нетішинців. Бо минає небагато часу, як вони матимуть такого керівником, якого щиро б хотіли бачити на цій посаді. А коли тут, у Нетішині, пан Самолюк налагодить роботу, задекларовану статутном? І чи буде вона такою, якої прагнуть нетішинські члени НСНУ — прибічники Ющенкої політики — це ще під великим знаком питання.

А взагалі-то склалось враження, що обласні керівники приїздить на конференції за традицією. Чи не краще було б, якби вони приїхали і попіклувалися про авторитет партії та чистоту рядів при її створенні, до конференції: переговори з кандидатами, вияснити хто кому й чому перешкоджає бути членом, мати свою думку, висловити її, та голосувати. В такому випадку конференції можна було б не відвідувати взагалі і мати певність, що вона матиме щирий творчий успіх.

Все ж відчувається, що область, як і столиця України, не втратила „помаранчевої” ідеї. Навіть навпаки, там назрівають події, які незабаром зметуть те „сміття”, що сплило в каламутній круговерті боротьби з „януцарями”. Відчувається (з виступу представника НСНУ на конференції), що в області наскрізь бачать януковську позицію

З А Н А Ш У У К Р А Ї Н У

Гладуняка І.В. — нинішнього голови ОДА. А в газетах цієї партії висвітлюють підбір ним собі у помічники „януковців”, людей, які злочинно організовували і проводили виборчу кампанію.

Наприклад, заступником з питань сільського господарства призначено Кирилюка Володимира — колишнього голову Старо-Костянтинівської РДА. Він „прославився” тим, що агітував за Януковича, організовуючи конференції на його підтримку, при цьому усвідомлюючи, що у повноваження державного службовця такі дії не входять, вони заборонені законом. За це на нього подали до суду. Так от, він утік з району, а губернатор „підбрав” його собі. Бо ж йому потрібен саме такий, не засуджений „владою пана Гладуняка” злочинець, порушник Закону, який надалі звичайно буде вічним боржником перед ним.

Демократичні Старо-Костянтинівці справедливо називають пана Гладуняка „лукавим”, бо обіцяв узгодити кандидатуру голови їхньої РДА з ними. Але на цю посаду, без жодного узгодження було призначено, на їхню думку, недосвідченого сина колишнього Першого секретаря райкому компартії С.Фесуна.

Нам також дещо відомо з того, що відбулося з новими призначеннями в оточенні Івана Гладуняка. Він забрав до себе Буханевича О., який поїхав з Нетішина так і не розрахувавшись з містом, бо заборгував біля 7000 гривень за офіс, який надав йому пан Гладуняк. На не зовсім юридичній мові це називається у м. Нетішин обкрадання бюджету міста з допомогою п. Гладуняка. На голову державної адміністрації Ізяславського району він призначив п. Борисюка, якого зняли з керування МВК перед останнім туром голосування, як розуміємо, за незабезпечення чесних виборів.

Та радує те, що нова партія складається переважно з „помаранчевих” революціонерів, які все це бачать і все більше не мовчать.

На обласній конференції партії НСНУ делегати фактично висловили недовіру губернатору. Отож, його вже „розкусили”. Тому і не вдалося „бідолашному” Івану Васильовичу виставити себе обласним, адміністративним і партійним лідером. Але в області поки що владарює він і робить все задля того, щоб з’явилася прірва між владою і народом. Через нього йде дискредитація ідей революції. Проте люди починають пробуджуватись і розуміти, що їхніми не-

сміливістю і нерішучістю, мовчанням і бездіяльністю користуються саме такі безбожні кар’єристи.

Приходять до такого розуміння в районах і в містах області, піднімаючи рух за очищення своїх рядів. Не чекають, коли хтось щось нам створить, а власноруч будують партії, такі які хочуть бачити своїми. Вибирають між собою людей гідних керівництва, людей, яким можна вірити, з якими „з’їли солі” на майдані, або яких знають як таких, що піклуються більше про оточуючих, ніж про себе. Мало-захищені надіються, що партія НСНУ буде тією, що згуртує людей, які діятимуть, щоб не було у нас ні малоза-безпечених, ні малозахищених.

І слава Богу, такі люди є. От і на цій вищезгаданій конференції, було запропоновано молоду перспективну людину. Але ще так несміливо, нібито хтось у когось чуже відбирає. Та ні ж, бо, хоч як і відбирає, то своє - належне Вам і Вашій Україні. І тому, якщо хочете, щоб була вона Вашою — віддавайте її в руки не чужим, не заграбущим, а в ті, у яких Ви вже впевнилися, що вони служитимуть вірою і правдою Вам. І не диктуватимуть, дурячи Вас, що робить - а слухатимуть Вас, що і як робити.

**Із щирими привітаннями створення нової партії
Анатолій Войтко**

ПОГРОЗИ КОМУНАЛЬНИКІВ ЯК ПОЛІТИЧНИЙ ІНСТРУМЕНТ ТИСКУ НА ВЛАДУ

продовження, початок на 1 стор.

досі питання проведення капітального ремонту житлового фонду міста. До речі, навіть з тих коштів, які були виділені з бюджету міста у 2004 році на ці роботи (876 тис. 900 грн.), ЖКО не освоїло 51 тис. 97 грн. На поточний рік на капремонт житла треба за підрахунками комунальників 20 млн. грн., а на капремонт 92 ліфтів - ще 234 тис. грн. А це приблизно 60 % від нинішнього бюджету міста. Сума шалена по наших місцевих мірках. І зрозуміло, що міська влада їх не віднайде. Але деякі кроки після зустрічі комунальників з міським головою М.В.Панасюком, яка відбулася в Палаці культури 31 березня 2005 року, влада уже зробила. Наприклад, 21 квітня виконавчий комітет міської ради прийняв рішення „Про встановлення тарифів населенню міста щодо оплати робіт, послуг, які надаються житлово-комунальним об'єднанням”, що дасть змогу комунальникам заробляти гроші госпрозрахунковим методом. А там плата за деякі послуги чималі! Опубліковані у „Нетішинському віснику” 8 квітня тарифи на оплату квартирати та плати за утримання будинків і прибудинкових територій, які зростуть для нетішинців в 1,7 - 1,8 рази. Згідно з домовленостями і чинним законодавством їх спочатку після публікації має обговорити громадськість міста, а вже потім треба обговорити і затвердити на сесії міської ради. Інша справа, те що обговорення фактично не відбувається, за винятком хіба кількох індивідуальних думок громадян. Тому і комунальникам необхідно сприяти цьому обговоренню серед громади міста, а не спихати все на владу. Отож, влада йде назустріч комунальникам. Інша річ, що це справа не одного дня, а гроші комунальникам необхідні вже сьогодні, зважаючи на вищеперераховані проблеми і низьку зарплату.

А тепер повертаємось до останньої події - мітингу. На мій погляд і не тільки на мій, причиною цього сплеску енергії стало не стільки важке соціально-економічне становище колективу, як звільнення попереднього керівника ЖКО І.В.Мельничука. Як відомо виконавчий комітет міської ради своїм рішенням від 20 січня 2005 року рекомендував міському голові розірвати контракт з керівником ЖКО. Що й було зроблено. Прихильники І.В.Мельничука, а не весь колектив ЖКО, як то дехто хоче подати, скористалися цим фактом, щоб ще раз заявити про себе, і вивели людей на мітинг, де першою вимогою було: „припинити адміністративний тиск на колектив об'єднання і поновити на роботі керівника об'єднання” (?!). Ось де вся суть бунту. Іван Мельничук справно використав ситуацію. Іван Васильович ще на зборах комунальників

з участю Миколи Панасюка заявив, що на виборах висуне свою кандидатуру на міського голову. Для цього він поспішив навіть вступити в політичну партію Ю.Тимошенко „Батьківщина”, яка нині набирає популярності і з якою він так ревно воював на минулих виборах міського голови. Блискучий хід, але не для Нетішина, де мешканці міста добре знають, хто є хто.

У резолюції мітингу лише одна економічна вимога: „вирішити питання по фінансуванню різниці в тарифах на утримання житлового фонду”, інакше суд. Це дійсно в компетенції влади. Правда, для цього вирішення ще треба знайти додаткові кошти. А далі пішла вимога, яка не лише не в компетенції влади, а й вирішити яку не в змозі не тільки де-

лішук дав об'єктивну оцінку ситуації, що склалася. Проте організатори мітингу не хотіли цього чути. У них інше завдання.

Микола Руцький, спеціаліст інформаційно-аналітичного відділу виконавчого комітету міської ради

Від редакції.

Усім відомо, що Україна стала на шлях Європейського розвитку. І ніхто не буде чекати, поки ЖКО м. Нетішина, змінить радянську бюрократичну незграбну структуру, коли на одного Івана два пана. Від таких громіздких структур, що не можуть себе утримувати, а хочуть жити за рахунок мешканців, отримуючи зарплату не за виконану роботу, а за кимось встановленою нормою, Європа давно відмо-

путат С.Буряк, а й сама Верховна Рада, до яких апелюють комунальники, чи точніше сказати, організатори мітингу. Й вони про це чудово знають. Адже „повернути ЖКО у власність НАЕК „Енергоатом” - на грані фантастики. НАЕК „Енергоатом” уже давно вирішив віддати міській владі з підпорядкування ВП „ХАЕС” все те, що не пов'язане з виробництвом електроенергії. І не забаром ми матимемо в комунальній власності ще й підземні комунікації. Виходячи з цього, організатори мітингу добре знають, що не лише до 1 червня 2005 року, а й „до кінця світу”, їхні вимоги виконані не будуть із об'єктивних і зрозумілих всім нам причин, але при цьому погрожують страйком, який планують розпочати відразу 2 червня 2005 року, та ініціюванням відставки міського голови. Ось чому у резолюції саме в цьому реверансі яскраво видніється політичний аспект, завуальований соціально-економічними вимогами.

На жаль, на мітингу лише перший заступник міського голови М.А.По-

вилась. Мешканці у Європі самі встановлюють (наймають) кому скільки платити за надані їм послуги.

Виконкому б, дати можливість мешканцям вибрати ту структуру, яка більше кому (з мешканців) підходить. Їх у місті може і повинно бути декілька, для порівняння і конкуренції. І хай ЖКО не залякує своїх працівників, що вони нікому не потрібні, бо ще більш потрібні кваліфіковані, добросовісні фахівці своєї справи починаючи від прибирання.

Але таких, що замість вирішення кризи, виводять підневолених тією ж кризою собі людей на мітинг (по суті, для підтримки Мельничука І.В., який, створив боргів за ремонт аж на 20 мільйонів і хоче повішати це на плечі своїх підлеглих та сьогодишню мерію) - у Європу не беруть і в Нетішині не треба. Управлінці ЖКО зацікавлено формують у підлеглих думку, що комунальники нікому не потрібні. Але ще раз переконливо можемо заявити, що будь-який фахівець з ремонту і обслуговування обладнання будинків, при будь-якій владі, буде необхідний.

А от хто і як буде цими фахівцями управляти, і скільки за це треба платити управлінцям, скільки їх буде? - Ці питання висять у повітрі. Але знову ж таки, хай би працівники ЖКО перейнялися саме цими питаннями, і вирішили їх так як вигідно усьому колективу, а не управлінню і особливо керівнику, який довів до кризи ЖКО.

Влада міста надто делікатно ставиться до ролі начальника ЖКО, зокрема в розподілі бюджетних коштів, називаючи очевидні розкрадання: „допустили збитки”. Наприклад, з утримання доріг, тут написано 93 000грн. у 2004р. Хто коштував ці кошти? З чийого дозволу? Це наші кошти. У нас вкрадено. І хай поверне нам - державі, той, хто вкрав. І влада повинна порушити справу про розкрадання цих державних коштів, як і усіх інших тут зазначених і не зазначених.

Не зрозуміло є поведінка влади з призначенням (чи прийняттям) на посаду заступника начальника ЖКО Бугаєва Юрія Єгоровича. Адже не секрет, що його засуджено за нанесення збитків державі у дуже великих розмірах. Не позбавлений волі він лише тому, що найшлися у нього добрі захисники і забезпечили йому сумнівну амністію. Автор пише, що місто знає, чого варті і пан Мельничук. І ми теж знаємо, але владі, за таких обставин, потрібно це, про що знає все місто, доказати силою закону. Бо чи панує Закон у Нетішині, чи пани Мельничук і Бугаєв залежить від влади і вона повинна діяти належно. Певно ці ж чи подібні захисники і взяли Ю.Є. Бугаєва на роботу в ЖКО на посаду заступника, де він, як показав мітинг, не останню роль грає в управлінні ЖКО і має доступ до майна ЖКО міста. Вірогідно, що п. Мельничуку знадобився досвід п. Бугаєва з нанесення збитків у дуже великих розмірах. Саме він очолив мітинг на підтримку Мельничука І.В., за правління якого ЖКО зазнало кризи, і саме він найголосніше кричав на мітингу „ганьба”. І дійсно ганьба, такому? ЖКО, очолюване п. Мельничуком і Бугаєвим, яке завело в безвихідь проблему комунальних послуг міста. Ганьба й владі, яка не може втерти „крокодилячі сльози” Мельничука І.В. і Бугаєва Ю.Є., що хваляться мільонами збитків і боргів перед працівниками ЖКО, які за їхньої участі створені.

А висновок до вище сказаного впливає такий: реорганізацію не треба проводити знову під когось, а відкрито, за конкурсом проектів з відродження галузі. Щоб фахівці - чесні працівники, зайняли чільні посади, а фахівці корупції та задолжили - були там, де їм належить бути.

В статті Тетяни Онисімчук „Потрібні кроки назустріч” в НВ №21 (1210), П'ятниця 2005 року, йдеться про те, що грошей для з/пл. ЖКОвцям вистачить до вересня місяця. Далі йдеться проте, що порядку у цьому „не може навести влада, але ми (ЖКО) наведемо самі”. Було б дуже добре, якби ЖКО дійсно поставило роботу так, щоб там був порядок і була певність у перспективі цього закладу. Прирівнюючи ЖКО до риби, і споглядаючи його розвалення, занепад, - скажімо народною мудрістю: риба гние з голови. Влада міста теж до цього висновку, слава Богу, (хоч надто пізно) прийшла. На мітинг рядові працівники ЖКО, з тих, що не виступали, теж ставилися до цього з розумінням. Але є серед ЖКО жменька піклувальників не про місто, а про панів Мельничука та Бугаєва, яким, не важко гадаємо для декількох підлеглих зробити привілеї.

Талановитим автором статті лукаво наведено приклад виступу стояра, якого ніби дивує те, що до дня комунальна влада міста дякувала за працю ЖКО, а через два місяці визнають роботу незадовільною. Як хитро заплутано?

ІМ НА ГОЛОВУ НЕ КАПАЄ

Думка про статтю в газеті „Нетішинський Вісник”

Адже, якщо щиро - то дякували тим, що працюють у ЖКО і дякували правильно, бо люди заробили. А незадовільною визнано управлінську роботу Мельничука І. В. і теж правильно, та тільки надто пізно, бо багато мільйонів вже не вистачає і криза ЖКО в розпалі.

Автор статті розуміє ситуацію, бо рубрика названа „Проблема ЖКО”, але суть статті, ніби керівник не винен у його розвалі. Ловко автор, солідарний з наступним виступаючим, використовує прислів'я „розділай і владарюй”, залякуючи читача розвалом ЖКО. Але насправді то ЖКО вже розвалилося - банкрут, лише офіційно не оформлений. Тому владу у Мельничука І.В. треба дійсно забрати щоб щось зберегти і віддати народу. Тобто владі потрібно втілити в життя у Нетішині задекларовану Урядом і Президентом державну політику: „Децентралізація влади!” І те, що вони почали із свого третього поверху з ЖКО - правильно. Бо надто громіздка і корумпована ця надбудова.

Там так чітко налагоджена система корупції, що викриті десятками незаконно розподілених квартир не повернуті і винуватці непокарані. Вони дуже правильно кричать: „Ганьба!”. Але кому?

Реформа ЖКО до 2010 року - хто це марево придумав? Не Мельничук? Хто допустив, що в місті 50% житла покрівлю треба лагодити? Хіба не списували минулі роки мільйони на їх ремонт?

То хто краще місто в області довів до цього до мільйонних потреб на ремонт? Пані Ляльчук це я і Вас запитую, бо Ви кажете: „Три роки тече людям на голову, а ремонту нема!” Три роки тому цієї влади не було, а Мельничук І. В. був! І по стільки списував на ремонт покрівель, що певне, й нову дев'ятиповерхівку збудувати можна. ЖКО зверталось до ХАЕС за ремонтом будинків і їм відмовили - каже економіст - плановик Наталія Давиденко. А як же ви, в угоду кому, приймали від ХАЕС ці будівлі, які тут такі потребують 20000000 на ремонт?

Мельничуку І. В. і Бугаєву Ю. Є. з

ХАЕС треба добрими бути, і їм на голову не капає!

Прикро, що були серед присутніх на мітингу й ті люди, яких революція навчила говорити, але ще не навчила думати.

Колектив ЖКО - це не колектив І. В. Мельничука. Це те, що повинно бути потрібним місту. Але щоб бути потрібним, треба стати таким, і саме над цим треба думати колективу. На кінець, ця стаття в „НВ” дійсно наглядно показує, як в Нетішині „люблять” справедливості. Місцевій газеті „НВ”, яка її опублікувала, надали поряд з ЖКО апартаменти офісу куди кращі, ніж вона мала. А газеті „ВМ” - загальнодержавній, котра оцей коментар публікує, залишили мріяти хоч би про щось подібне, що мав „НВ” у Торговім центрі. Бо й площа в п'ять разів менша, і десять разів на рік заливають так, що новий лінолеум згнив, і ні туалету, ні води напиться, чи руки помити. Слава Богу, що це не перешкодить піклуватися, щоб руки і душі чистими були!

Анатолій Войтко

Юридична консультація

ЗАХИСТ УКРАЇНЦІВ
ЗА КОРДОНОМ

Які міжнародно-правові документи регулюють питання праці українських громадян за кордоном?

У Загальній декларації прав людини, схваленій Генеральною Асамблеєю ООН 10 грудня 1948 р., міститься низка положень, які стосуються трудових відносин. Моральний авторитет Декларації дозволив їй значно вплинути не тільки на національне законодавство, але й на низку міжнародно-правових документів договірною характеру, присвячених питанням праці. Особливу групу складають угоди держав — учасниць Співдружності Незалежних Держав.

Питання трудових відносин та соціального захисту працівників регулюються і в двосторонніх угодах, підписаних та ратифікованих Україною. Зокрема, в:

— Угоді між Урядом України і Урядом Російської Федерації про трудову діяльність і соціальний захист громадян України і Росії, які працюють за межами кордонів своїх країн (14.01.1993 р.);

— Угоді між Урядом України та Урядом Республіки Вірменія про трудову діяльність та соціальний захист громадян України та Республіки Вірменія, які працюють за межами своїх держав (17.06.1995 р.);

— Угоді між Урядом України та Урядом Словацької Республіки про взаємне працевлаштування громадян (7.03.1997 р.);

— Угоді між Урядом України та Урядом Чеської Республіки про взаємне працевлаштування громадян України та громадян Чеської Республіки (21.03.1996 року);

— Договорі між Україною та Чеською Республікою про соціальне забезпечення (4.07.2001 р.);

— Договорі між Україною і Латвійською Республікою про співробітництво в галузі соціального забезпечення (26.02.1998 р.);

— Договорі між Урядом України і Урядом Естонської Республіки про співробітництво в галузі соціального забезпечення (20.02.1997 р.);

— Угоді між Україною та Португальською Республікою про тимчасову міграцію громадян України для роботи в Португальській Республіці (13.02.2003 р.);

— Договорі між Україною та Респуб-

лікою Болгарія про соціальне забезпечення (4.09.2001 р.);

— Договорі між Україною та Литовською Республікою про соціальне забезпечення (23.04.2001 р.);

— Угоді між Україною і Королівством Іспанія про соціальне забезпечення громадян (7.10.1996 р.);

— Угоді між Урядом України та Урядом Республіки Білорусь про гарантії прав громадян в галузі пенсійного забезпечення (14.12.1995 р.);

— Угоді між Урядом України та Урядом Республіки Білорусь про трудову діяльність та соціальний захист громадян України та Республіки Білорусь, які працюють за межами своїх держав (17.06.1995 р.);

Угоді між Урядом України та Урядом Республіки Молдова про гарантії прав громадян в галузі пенсійного забезпечення (29.08.1995 р.) та інші.

Реалізації зазначених угод сприяють міністерства праці та міністерства закордонних справ договірних держав. Вони обмінюються інформацією про національне законодавство та інші нормативні акти в галузі праці, зайнятості, еміграції та імміграції, зокрема про умови життя працівників, стан національних ринків праці та зміну ситуації на них, причини обмежень прийняття на роботу працівників іншої держави. Кожна особа, яка проживає на території однієї держави, може звернутися безпосередньо або через компетентний орган за місцем проживання до компетентного органу іншої держави по допомогу у вирішенні питань, що виникають із трудових правовідносин.

В угодах про трудову діяльність та соціальний захист громадян передбачаються і колізійні норми, зокрема з прив'язкою до законодавства держави — місця працевлаштування. Так, за цим законодавством регулюється:

1) оформлення трудового договору (контракту);

2) вік, з якого допускається прийняття на роботу;

3) обсяг прав та обов'язків сторін за договором (контрактом);

4) в'їзд працівників і членів їхніх сімей на територію держави працевлаштування, перебування та виїзд з неї;

5) соціальне, в т. ч. пенсійне, забезпечення;

6) оподаткування трудових доходів осіб, які працюють за трудовим контрактом;

7) переказ зароблених коштів на територію держави виїзду;

8) правовий статус вивільнюваних працівників. За неможливості працевлаштування працівника на нього поширюються порядок, пільги та компенсації, що передбачені для вивільнюваних працівників із підстав, зазначених в угоді. Ними можуть бути: розірвання трудового договору (контракту) через ліквідацію, реорганізацію або перепрофілювання підприємства (установи, організації), скорочення чисельності або штату працівників. У такому разі працівник підлягає поверненню на територію виїзду за рахунок коштів роботодавця;

9) обчислення стажу (трудового та за фахом).

На підставі якого документа працівник може здійснювати трудову діяльність на території іноземної держави?

Трудова діяльність на території іноземної держави може здійснюватись відповідно до трудового договору (контракту), укладеного між роботодавцем та працівником на визначений термін або договору, укладеного між суб'єктами господарської діяльності обох держав, метою якого є виконання визначеного обсягу робіт або послуг на території держави працевлаштування.

Для одержання роботи особою необхідний дозвіл на працевлаштування, виданий компетентним органом держави працевлаштування, у порядку та на умовах, визначених законодавством цієї держави. Дозвіл видається на час виконання роботи у визначеного роботодавця. Працівник не повинен виконувати ніякої іншої оплачуваної роботи, крім тієї, на яку видано дозвіл. Якщо ж буде встановлено, що працівник виконував іншу

оплачувану роботу або самовільно змінив роботодавця, дозвіл анулюється. Для продовження трудових відносин із працівником роботодавцю необхідно вирішити питання про продовження дозволу на працевлаштування не пізніше одного місяця до закінчення терміну його дії.

Основним документом, який регулює відносини роботодавця і працівника, визначає їх права та обов'язки, є трудовий договір (контракт).

Трудовий договір (контракт) є актом, на підставі якого особа може здійснювати трудову діяльність на території іншої держави (контракт).

Трудовий договір повинен містити основні реквізити роботодавця та працівника, професійні вимоги до працівника, відомості про характер роботи, умови праці та її оплати, відрахування з неї, тривалість робочого часу та часу відпочинку, умови проживання та плати за житло, а також термін дії трудового договору, умови його розірвання, порядок покриття дорожніх витрат. Із підписанням трудового договору (контракту) працівник бере на себе зобов'язання не перебувати на території держави працевлаштування довше терміну, на який він одержав дозвіл, та не шукати іншої роботи, крім тієї, яка передбачена дозволом. Після закінчення дії трудового договору (контракту) роботодавець у трудовій книжці працівника робить відповідний запис і видає довідку про заробітну плату за період роботи помісячно. Кожна з договірних держав визнає без легалізації документи, необхідні для здійснення трудової діяльності. Йдеться про дипломи, свідоцтва про освіту, відповідні документи про присвоєння звання, розряду, кваліфікації та ін. Вони повинні бути перекладені на мову держави працевлаштування та завірені в установленому порядку на території держави виїзду.

При легальному працевлаштуванні роботодавці здійснюють відрахування у відповідний орган соціального страхування. Страхування працівників призначене для компенсації втрати трудових доходів внаслідок виробничої травми, для професійної реабілітації постраждалого та інші.

За матеріалами ЮВУ, підготував Олександр Добровольський

ЗАМКНУТЕ КОЛО НІХТО НЕ РОЗІМКНЕ?

продовження, початок на 1 стор.

ла, залишився на зло під спільним дахом разом з тією, яка колись кохала його і не підозрювала, з ким пов'язує свою долю. На жаль, вона його сутність щодо себе пізно усвідомила, і зараз платить за це велику ціну: своїм здоров'ям, здоров'ям неповнолітнього сина, який не раз був свідком сцен гвалтування та катування матері. Не врятувало її й те, що втекла з дому з сином міліціонера, якого викликали сусіди, почувши волення гвалтованої. Не раз потерпілою була ще й 90-річна мати Антоніни, на яку, не боячись Бога, також підняв важку руку. Після кожного рукоприкладства „глумливця” вона просила допомоги у Нетішинського МВ УМВС, у прокуратури Нетішина й Славути, зверталася до суду. Зверталася з надією, що знайдеться той, хто раз і назавжди припинить це

знування як фізичне, так і моральне. Адже мало того, що приходить терпіти наруги чоловіка, так важко уявити, чого коштують материнські переживання за дитину, що виникли через проблеми на роботі — єдиним джерелом для існування сім'ї. (І хочіть звільнитися. І якби не втручання ЗБЗС, напевне, так і сталося би). Вона жахалася, що буде робити, щоб одягти і прогодувати 12-літнього сина? А після кожного побоювання міліція, що „нас береже”, прокуратура, суд лише руками розводили, лицемірно пишучи, ніби потерпіла відбулася легкими побоями. І це після того, як скажений глумливець 4 рази кидав її об землю головою, і після того, як вона, намагаючись втекти, стрибнула з горища дачі, покалічила спину і лікувалась 7 місяців? А таких нападів вже десятки. Глумливець б'є під час лікування і під час звернень до всіх правоохоронних органів, надсміхаючись

ввічі: я тебе заб'ю, а вони все одно тобі напишуть „легкі тілесні ушкодження, і що ти мені зробиш?”.

Крається серце від усвідомлення того, що в цей період знав і пережив неповнолітній син. Тож, чому невинна жінка повинна постійно бути під моральним та фізичним гнобленням того, з ким вже й суд давно розлучив. Як боляче за цим всім спостерігати дитині, психіка якої вже порушена і навряд чи відновиться? Чому жодного разу після звернення соціально-незахищеної жінки, яку систематично б'є одна й та ж сама особа, ніхто не реагує і не притягує його до відповідальності для того, щоб забезпечити право матері і сина на вільне життя. Кого ж тоді охороняють наші правоохоронці? Мабуть, казнокрадів, криміналітет, порушників прав людини... В усякім випадку, цього глумливця вони ревностно захищають. Тож каліцтво ним Антон-

іни Петрівни, її матері, а найголовніше, сина — на їхній совісті.

Ольга Савчук

Від редакції.

У виконкомі є комітети, один з яких відповідає за діяльність правоохоронців. Отже, чи не заслуговує ця справа, щоб по ній заслухати правоохоронців? Було б непогано зробити це публічно. Адже, де гарантія, що не знайдеться таких іще? То не вже у Нетішині і у Славути не знайти на розбійника ніякої управи? Для чого тоді нам такі міліція, суд, прокуратура? Депутати! Навіть не ради Закону, а ради совісті — зупиніть мук жінки і її 12-річного сина. Чи не соромно від того, що на нарадах, буває, наші керівники переливають з пустого в порожнє, вирішуючи якусь дріб'язкову проблему, в той час, коли на очах безпокарно гвалтують і вбивають. Давайте будемо не байдужими.

Посміємось з себе щоб з нас не сміялися

(З протоколу)
“В момент аварії в машині було п'ятеро: водій, потерпілий і три свині”

(з довідки)
“Факт побиття не підтвердився у зв'язку примиренням сторін”

(З рапорту)
“Всі мисливські рушниці, страждаючі пияцтвом, вилучені”

(З об'яви)
“Громадяни! У зв'язку з ремонтом водопроводу в домі 23 січня не буде світла”

(З протоколу огляду місця події)
“Слід являв собою чоловіка, взутого у ще не розтоптані валянки”

(З пояснення)
“Мною, Дудкиною А.Г., спалено три тонни вугілля разом зі сторожем”

(З наказу)
“За крадіжку курей шофера птахоферми перевести на нижчеоплачувану посаду — нічним сторожем”

(З оголошення)
“Громадяни! Ловити рибу сурово забороняється, так як вона вся здохла”

“Вісник Малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З'єднання борців “За справедливість””.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Газета виходить двічі на місяць
Розповсюдження газети безкоштовне і для передплатників за пільговою ціною в **Передплатний індекс 08697**.
Ціна 5,04 грн. на півроку
Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте - **ГУРТОМ ПОБОРЕМО**

Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами - тільки на сторінках газети.
У разі переддруку посилання на **“Вісник малозахищених”** обов'язкове

Адреса редакції:
вул. Набережна, 7, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua
Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код ЗКПО 22764531
Газета друкується у
ВАТ “Рівненська друкарня”
вул. Київська, 10, м. Рівне, 33027
e-mail: druk@rivne.com
Тираж 2700 Зам. №164